

Uitgesproken schets 5: Almacht die ruimte toelaat

Zingen: Psalm 81:8-10 (LB); Psalm 131:1-3 (GK/LB); Psalm 73:8-10 (GK)

Lezen: Romeinen 9

Moeten we dan zeggen dat God onrechtvaardig is? (Rom. 9:14)

Waarom roept God ons dan nog ter verantwoording?

Niemand gaat toch in tegen zijn wil? (Rom. 9:19)

Waarom hebt u me gemaakt zoals ik eruitzie? (Rom. 9:20)

Bij de uittocht uit Egypte maakte God zich aan zijn volk bekend met een nieuwe naam: Jahweh. Die naam betekent *Hij-is* (Exodus 3:14, Willibrordvertaling) of *HIJ DIE IS* (Psalm 81:8, Liedboek), in het boek Openbaring uitgebreid tot *Hij die is en die was en die komt* (Openbaring 1:8). Hierin heeft het “is” de betekenis van “is actief”. Jahweh betoonde zich actief bij de uittocht uit Egypte, maar ook bij de schepping. Hij is actief als Hij scheidt en als Hij zijn volk redt, maar ook als Hij straft.

God is niet alleen almachtig, Hij is ook rechtvaardig: “God begaat geen fouten, de Almachtige verdraait het recht niet.” (Job 34:12). God is ook vol liefde: “Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.”

God is almachtig, God is rechtvaardig en God is liefde, maar dat zien we niet altijd. Wij zien en ervaren vaak machteloosheid, ellende, verdriet, onrecht, wanhoop en haat. De praktijk van het leven botst op hoe de Bijbel ons God tekent.

Tegelijk laat de Bijbel ons zien dat er wat dat betreft niets nieuws onder de zon is. Rechtvaardigen als Job, de psalmdichters en Prediker hebben ook hiermee geworsteld. En de Here Jezus nam de woorden uit Psalm 22:2 op zijn lippen: “Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?”

De Bijbel geeft geen gemakkelijke antwoorden. Die zijn er niet. Wij kunnen God niet narekenen en God niet ter verantwoording roepen. Wij kunnen ons wel aan God toevertrouwen. Psalm 131 spreekt in dit verband over het pas gespeende kind dat troost bij zijn moeder vindt. “Een kind van een jaar of drie. Tot die leeftijd bleef vroeger een kind aan de moederborst. Dan werd het gespeend, dat wil zeggen: het moest de moederborst ontwennen. Een feestelijke gebeurtenis blijktens Genesis 21, waar we lezen dat Abraham bij die gelegenheid een grote maaltijd maakte. Maar voor het kind zelf was het niet zo feestelijk. Het mist wat zo gewoon was. Het voelt zich afgestoten en denkt: *is dit mijn moeder?* Totdat het overgave leert. Dan vlijt het zich tegen de moeder aan en het wordt stil.”

<http://www.digibron.nl/search/detail/77ef4dce46364160ae6cbffcbc6b5c14/gelijk-het-pas-gespeende-kind-zich-stil-bij-zijne-moeder-vindt>

Heer, waar dan heen? Tot U alleen!

Albert Welleweerd, maart 2017